

Sygn. akt III SK 14/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa P. T. C. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie obowiązków regulacyjnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 października 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 listopada 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 listopada 2011 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie z powództwa P. T. C. S.A. z/s w W. (powód) o nałożenie obowiązków regulacyjnych.

Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że wbrew wywodom apelacji zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja Prezesa Urzędu jest decyzją regulacyjną wydaną na podstawie art. 40 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne). Za niezasadny uznał zarzut naruszenia art. 15 w związku z art. 18 Prawa telekomunikacyjnego, ponieważ zgodnie z art. 15 Prezes Urzędu zobowiązany był przed podjęciem rozstrzygnięcia w zakresie obowiązków regulacyjnych przeprowadzić postępowanie konsultacyjne. W niniejszej sprawie niesporny jest zaś fakt nieprzeprowadzenia

postępowania konsultacyjnego, co powoduje, że Prezes Urzędu uchybił obowiązkom przewidzianym w art. 15 Prawa telekomunikacyjnego. Odnosząc się zarzutu naruszenia art. 18 Prawa telekomunikacyjnego Sąd Apelacyjny zważył, że w dacie wydania zaskarżonej decyzji obowiązywała dyrektywa 2002/21 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej – dyrektywa ramowa (Dz. Urz. UE 2002, L 108/33, dalej jako dyrektywa 2002/21), która przewidywała obowiązek notyfikacji projektu środka podejmowanego przez krajowy organ regulacyjny. Prawo unijne przewidywało zatem, w dacie wydania zaskarżonej decyzji, obowiązek przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego w przypadku zmiany obowiązków regulacyjnych związanych z kontrolą cen. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego brak przeprowadzenia przez Prezesa Urzędu obowiązkowych postępowań (konsultacyjnego i konsolidacyjnego) przed wydaniem zaskarżonej decyzji stanowił wystarczającą przesłankę do uchylenia jego decyzji. Uchybienia te mogły mieć wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Ponieważ przeprowadzenie postępowania konsultacyjnego i konsolidacyjnego należy do wyłącznej właściwości regulatora, uchybienia te nie mogły być naprawione w toku postępowania sądowego.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 385 i 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 4 ust. 1 i art. 6 dyrektywy 2002/21; art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. i art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21; art. 15 pkt 1-4 w związku z art. 40 ust. 2-4 Prawa telekomunikacyjnego i art. 6 dyrektywy 2002/21; art. 15 pkt 2 w związku z art. 18 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych: 1) czy w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty, wydając wyrok na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. i art. 325 k.p.c. oraz badając celowości legalność decyzji Prezesa Urzędu, Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów bierze pod uwagę stan rzeczy (stan faktyczny i prawny) z chwili zamknięcia rozprawy, czy też z chwili wydania zaskarżonej decyzji?; 2) czy w sprawach administracyjnych zakończonych

wydaniem decyzji dotyczącej dostosowania opłat w rozumieniu art. 40 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego, w przypadku uprawomocnienia się wyroku uchylającego decyzję, Prezes Urzędu zobowiązany jest rozpoznać sprawę ponownie w związku z przedłożonym przez przedsiębiorcę uzasadnieniem wysokości opłat ustalonych w oparciu o ponoszone koszty w rozumieniu art. 40 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, oraz czy dopuszczalne jest wprowadzonym w dalszym ciągu postępowaniu ustalenie opłat, po usunięciu uchybień w zakresie postępowania administracyjnego, czy też wydanie wyroku uchylającego decyzję oznacza zakończenie postępowania administracyjnego?; 3) czy przedsiębiorca telekomunikacyjny wnoszący odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu, powołując się na uchybienie organu regulacyjnego polegające na nieprzeprowadzeniu postępowania konsultacyjnego i konsolidacyjnego w rozumieniu art. 15 pkt 1-4 Prawa telekomunikacyjnego obowiązany jest wykazywać wpływ tego uchybienia na treść rozstrzygnięcia, czy też uchybienie takie powinno w każdym przypadku skutkować uchyleniem decyzji, niezależnie od wpływu takiego uchybienia na meritum sprawy oraz czy przedsiębiorca taki obowiązany jest przedstawić dowody wskazujące na potrzebę przeprowadzenia takiego postępowania w postępowaniu toczącym się przed sądem powszechnym?

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia SN z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504). W konsekwencji musi być nie tylko powiązane z przepisami powołanymi w podstawach skargi kasacyjnej, ale także uwzględniać podstawy i argumentację

samego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., III SK 2/12, niepubl.).

Pierwsze zagadnienie prawne sformułowane przez Prezesa Urzędu nie pozostaje w związku z procesową podstawą skargi kasacyjnej, która nie obejmuje swym zakresem zarzutu naruszenia art. 316 k.p.c. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dotyczącego stosowania tego przepisu w sprawach w zakresie regulacji telekomunikacji nie jest zatem konieczne do ewentualnego rozpoznania skargi kasacyjnej i oceny prawidłowości wyroku Sądu II instancji. Z kolei drugie zagadnienie prawne dotyczy co prawda przepisu powołanego w materialnej podstawie skargi kasacyjnej, jednakże wyartykułowany w nim problem prawny nie pozostaje w żadnym związku z zapatrywaniami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W rezultacie rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego odnoszącego się do sposobu procedowania przez Prezesa Urzędu w przypadku uchylecia jego decyzji przez sąd powszechny także nie ma znaczenia dla ewentualnej oceny wyroku Sądu II instancji.

Trzecie zagadnienia prawne podniesione w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu zostało już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 24 stycznia 2012 r., III SK 23/11 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11). W orzecznictwie tym podkreślono, że Sądy orzekające w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie powinny ograniczać swojej funkcji tylko do kontroli legalności postępowania administracyjnego (w odniesieniu do takich wad postępowania przed organem regulacji, które mogą zostać konwalidowane na etapie postępowania sądowego, np. w zakresie postępowania dowodowego), lecz dokonać oceny prawnej zasadności wniesionego odwołania i dążyć do merytorycznego osądzenia sprawy. Powyższa rola sądów orzekających w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji nie stoi na przeszkodzie uwzględnianiu kwalifikowanych wad zaskarżonej decyzji. W powołanych powyżej rozstrzygnięciach Sądu Najwyższego przyjęto, że nieprzeprowadzenie lub wadliwe przeprowadzenie przez Prezesa Urzędu takich postępowań, jak postępowania konsultacyjne lub konsolidacyjne, stanowi takie uchybienie wymogów proceduralnych ciążących na Prezesie Urzędu, które skutkuje uchyleciem decyzji zaskarżonej odwołaniem, bez konieczności wykazywania przez skarżącego

przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, że uchybienie to miało wpływ na treść kwestionowanej decyzji Prezesa Urzędu.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Odpowiedź na skargę kasacyjną nie zawiera wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego, dotyczących postępowania kasacyjnego zakończonego – w trybie tzw. przesądu – niniejszym postanowieniem. Z odpowiedzi na skargę (z pisma z dnia 20 marca 2012 r.) *expressis verbis* wynika, że wniosek o zasądzenie kosztów dotyczył „przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania” i „oddalenia skargi kasacyjnej w całości”. Powyższy wniosek nie mógł być podstawą orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego w zakresie wyodrębnionego postępowania dotyczącego przyjęcia skargi do rozpoznania.